

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

238. szám.

Pest, december 19. 1848

Nem kell táblalíró politika.

Vetter tábornok itt van.

Tomasovác, Jarovác nincs többé, a rácz táborok mind megsemmisítettek.

F. hó 14-kén seregeink Jarovácba érkezvén, az ottani lakosságot a pap által az alkotmányra felekedtetették, s éjjel nyugalomra ott maradtak, a derék veressipkások (9. zászlóalj) 4 századát előrségre küldvén Tomasovác felé.

Egyszerre éjjel felé a feleskötött népségű Jarovácban zaj támad, embereinket a lakosok öldösní kezdik, szóval, egy rendes összeesküvés terve kezdődött kivételni, melly leginkább a kiküldött 400 hős megsemmisítésére szövegett, kiket a jel által figyelmeztetett Tomasováciak is megtámadván, két tűz közé jöttek.

Azonban a gyalázatos árulás, csak kevés — bár, nehogy derék veres saphásaink élete által igen drágán — sikerült, mert embereink a hit-szegő helységből kitakarodván, s magokat rendezvén, rohamra tartának; s nyomukban jért a pusztulás és Jarovác és Tomasovác földig pusztított.

Páncsova úres s eddig a mieink által elfoglalva van. — A tomasováci hős Damianics.

Uj-Aradtól az ellenség ismét eltakarodott, s így a mieink által elfoglatott.

Pest december 19.

Tegnapelőtt Óvárnál nagyobb szerű csatás volt, mellyben a mieink kitűnőleg viselik magokat. Egy osztály huszárság, két egész huszár dicsőség-csapatot vert szét. Az ellenség visszanyomatott. Tegnap délben ismét nagy ágyúzást hallottak, a felülről ide utazók, az eredmény azonban még nem tudatik.

Mind ezen csatázás azonban csak előrségek közt történt.

A volt Sándor seregreből 25 tiszt Görgei által elküldetett Komáromba felügyelet alá.

Pest, december 19.

Szerteszét az országban nyil vessző sebességgel rohannak a futárok, megviendők a kormány

parancsát, melly szerént eddig követett hadrend-szerünk egészen meg fog változni.

Körülbelül mi neműek lehetnek azon változások, mellyeket a kormány jónak vélt elrendelni, nem nehéz kitalálni, arra, ha gondolkozik minden ember rákadhat, mind a mellett, hogy nem újságba való dolog.

Görgei hadserege fentebbi rövid jelentés szerint hősileg viseli magát, s bizton hisszük, hogy irtoztatóan nagyszerű feladatának tökéletesen meg is fog felelni.

Az ellenség nagy merészen, és kevélyen tud be az országba. De mi hogyan ijedünk meg e híren, midőn erre már octoberben készen kellett lennünk, a midőn egy szívvel lélekkel elhatároztuk, hogy magunkat meg nem adjuk.

Dicső korszak perczeit éljük, a szabadságharc ünnepélyes pillanatait, mellyre egykor szabad lésszen a legédesb érzettel visszaemlékezni.

Mi tehát azon komolysággal, melly illy századokban egyszer előforduló perczhez illik, figyelmeztetjük olvasóinkat, hogy ha valaha, most kell egy tömegben s mindnyájunknak a hazáért felkelnünk.

A teendők sora beláthatatlanul nagy, de rögtön egyértelmű mozgalom sokkal előbb, s könnyebben megmentendi e hazát, mint sem tán a legvérmesb reményűek is gondolják.

Most lehet elmondani, hogy Magyarország pillanatai drágák, régentén ez vármegyegyűlési phrasissal nem volt több, most minden ebben fekszik.

A perczek, mellyet elmulasztunk, soha vissza nem jövendnek. A vész teljes megtorlásban mutatkozik, most kell azt egy robbanással megsemmisitenünk.

A ki mit tehet, azt el ne mulassa tenni. Senki ne mondjon bár mi erőt, bár mi cselekvényt feleslegesnek, mert az a nagy egészre közre fog munkálni.

És ha egy pár nap alatt halljuk népeink ezrei és ezrei rohannak az ellenség elébe, senki se gondolja magáról, hogy például az ő karja már felesleges, hogy a csata az ő fegyvere nélkül is meg leend nyerve, mert nekünk nem lehet a hazát kockáztatnunk.

Iszonyu gondolat volna, hogy e nemzet, midután magát ezer év óta, közepette a legvérengzőbb pusztításoknak fentartotta magát, akkor bukna meg, midőn egy új és szép jövőnek küszöbére lépett, midőn ujjá született, midőn élte legszebb korszakába lépett, s midőn a haza ügye iránt az összes népben olly csodaszzerű lelkesedés él, midőt mindedig historiánkban soha sem hallottunk.

Nekünk rögtönében elláthatlan sokaságú erőt kell kiállitanunk. Ne gondoljunk vele, ha ellensé-

geink, midután meg lesznek verve, azt is mondanák, hogy olly erővel nem nagy mesterség volt a magyarnak győzni.

Mi nem egy katonai remek csatát akarunk vinni, mi megtámadott békés polgárok vagyunk, kik nem engedik magokat egy zsoldos hadsereg szuronyaitól nyugalmas házaikból, s ősi telkeinkből kiűzetni.

A szabadság harcznak nem abban áll megismertető jelleme, nem az elvitázhatlan dicsősége, ha egy jeles vezér alatt egy organisált hadsereg nyer koszorukat, hanem abban: hogy a szent ügy mellett százazrek összetöduznak, s életüket odaadják érte.

Ne értsen azonban senki minket úgy, mintha ezzel azt akarnók a közönségnek hirlapirói ovatossággal jelenteni, mintha hadseregünk rendes sorai az ellenségénél számra, bátorságra, s vitézségre csekélyebb volna.

Nem. Mi ellenségeinknek rendezett erővel is megfelelehetünk. Tudunkra van az is, hogy az egész országból minden nélkülözhető erőknak parancs van adva Győr felé sietni.

Mi csak azt akarjuk mondani, hogy tömeges felkelésünkkel, a sükert előre úgy kell biztositanunk, mint kétszer keitő négy —

E mellett Europa előtt egy nagyszerű demonstratiót kell tennünk, mellyben mutassuk be magunkat, hogy érdemesek vagyunk a civilisált világ családai közé belépünk.

Isten velünk.

Pest, dec. 19.

Schlik general folyvást Kassán van. Hitelt érdemlő utazók szerint, hat ezer emberénél nem igen van több, melly ugyan külsőleg mind rendes katonának látszik, de mellyet bátor honvédeink rohanással szét verhetnek.

Kassára 40,000 frt sarcz vettetett. Nem igaz, hogy Schlik a magyar bankjegyeket égetteté, sőt hivatalos placatban, adóban azt is elfogadja.

A felvidéki németség dicsően viseli magát, a tótok iránt sincs semmi panasz. A só árát kedvezésből lejjebb szállítá az ellenség.

Szepesben a főispán gr. Csáki megtartá helyét, s a Pestről küldött pénzen a mozgó csapat fellállításán erélyesen működik.

— A házban ma ülés levén, hivatalosan jelentetett, hogy a korona s hozzá tartozó rongyos palást, bot, alma lyukas talpu csizma megvannak. Áleluja.

Budapest, december 19.

Torhesülnek az idők felettünk, s a felhőknek égnek mosolygó boltozatján túl egy rövid időn kitoró vihar gyúanyagai gyúlnak, melyből halál és pusztulás fog származni.

De ha e vihar szárnyait isten indítja utnak, úgy lehetlen, hogy az, szent ügyünk megsemmisítője legyen, hanem leend megtörője, elpusztítója ellenségeinknek a galádságnak.

Itt vannak az idők, a szilárd férfúság napjai, midőn inkább, mint valaha kötelessége megállani, betölteni helyét mindenkinnek.

Itt vannak az idők, midőn a nemzeti gyűlésnek igyekezni kell, imponans hatalmával, szilárd-elhatározottságával, és rendületlen férfúságával az erősekbe kitartást csepegtetni, az ingatagokat erősíteni, s a gyávákat legalább hallgatagokká tenni. —

Itt vannak az idők, midőn a kiméletesség politikáját a kormánynak tovább is követni nem szabad, hanem ki kötelessége kérielhetlenül sújtani a kötelesség-feledőt, megbosszulni az árulást, megbüntetni, s pedig szigorral a hanyagságot és ügyetlenséget, — ezen rendszerinti méntességét a rossz akaratsnak — és kormányozni, szóval, a hatalom vas vesszejével, hogy kit a kötelességteljesítésre a benső önértzet nem készlet, azt arra érzékenyül emlékeztetni kényszeritenie lehessen.

És itt vannak az idők, midőn a polgár, a hazai kétszeres bünhődést érdemel, ha kötelességeit vagy árulásból, vagy hanyagságból, akár könnyelműségből és ügyetlenségből nem teljesíti, avagy csak félig teljesíti, midőn ébren kell lennie a rábizott poston, midőn be kell töltenie a ráruházott helyet és tisztet.

A ki nem hajlik meg a haza parancsa előtt, annak meg kell törnie, a kikétkedik kötelességének teljesítésében, annak meg kell halnia, s ki közömbös kíván maradni, megsemmisítessék.

Most nincs ideje a nem akaratsnak, niacsenek napjai az ingadozatsnak, s nincs órája a közömbösségnek.

De a kiméletességnek ideje egyébre nézve lejárt.

A kormányi gyöngéd politica, mely minden falunak, minden háznak védelmére egy egy táborot tartott, immár túlélte magát, s pedig jóval.

És sietni kell, nehogy megvédjük a házat és az alatt elveszítsük a házat.

Midőn a galádság egy országot annyira és úgy sokszerüleg körülfont gazsága minden hálói-val, az nem lehet, hogy e hálónak minden szállai egyszerre végassanak el.

Midőn az absolutismus egy országot körös körül rak a fanatismus, megvakítás és megvesztegetés omészto tűzével, lehet-e e tüzet egyszerre mindenütt eloltani, nem maga a jőzan ész parancsolja-e, hogy oltoszereinket, melyek mindenfelé szolgálaiot tenni nem elégségesek, csak annyi felé osszuk meg, hogy sikerrel működés-senek, s a tüzet végkép elfojthassák; és ha egy helyet elaltatott, akkor ismét más helyre menni, s így tovább.

Meglehet, hogy az ideiglenesen elhagyott háttaron a tűz belyebb és belyebb harapédk a más helyeni olás alatt, de ne féljünk, mert gyúanyagot nem sokat fog találni, s mentől belyebb harapédk, annál bizonyosabban megfojtathatni.

Mi nem tudjuk, ha a kormány concentrahandja e az erőket, felosztatja e, vagy is inkább egybeössapja e azon sok apró táborocskákat, melyeknek mindenike külön fővezérrel bir, kik egymással még csak levelezésben is alig vagynak, úgy hogy két szomszéditábor, mely együtt munkálva csodákat tehetett volna, hetekig, hónapokig volt kárhóztatva az erejét elzibbasztó, lelkiüselését megfagyasztó tétlenségre: de azt tudjuk, hogy ez igen is ohajtható volna.

Ha a kigyónak feje megtöretik, porrá zúnatik farka az igaz, hogy mozog még, de csak naplementeig.

Ha a h:zánkat körülvelt gazság fejét megtörjük, porrá zúszuk, ne féljünk, hogy szörnyetog testének farkát, de csak naplementeig is mezzgatni.

Ezt meghiheti a kormány.

Csernátoni.

Pest, december 19.

Tegnap délelőt a szabadságnak bécsi véráldozataiért a pesti székesegyházban requiem tartott. Nem czélunk sem ez ünnepegy magasztosságát, sem pedig kor- és igényszerüségét leírni, csak botránykozásunkat nyilvánítani azon, hogy azt egyetlen püspök sem méltatá jelenlétére, s hogy még bizonyos bécsi nők is, kiknek férjük szabadelvűeknek tartatni szeretnek, távol maradtának.

Istenünkre! ha arról lett volna szó, hogy az áruló, gaz nádornak halála miatt, a mindenhatónak engesztelő áldozat nyujtassék, tudjuk, akkor lett volna fény és pompa, lett volna tódulása a papi és világi aristocratiának az oltár számolyához, imádkozni lelkeért a cs. k. főherczegi gazságnak.

De minthogy csak néhány olyak szelleméről volt szó, kik hazájuk s a nemzetiség szabadságának ügye mellett csak életüket s csak szívöknek vérét áldozák, mire való lett volna a megjelenés!

De igazuk van, mert féld, hogy jelenlétükkel az ünnepegy egyszerűségébeni nagyszerüségét levonták volna, s mert meglehet, hogy távollétök által az elhullott véráldozatok üdvösségét biztosíták. —

Procul esse profani.

Hisz ott volt Kossuth anyja és nővérei, (s hogy maga ott nem volt, azért van, mert a haza ügye őt nem nélkülözheti,) s ez elég kárpótlás a püspöki és világi aristocratiá diszruháért, melyek alatt úgy sem dobog szabadságért élni, halni kézz szív.

Csernátoni.

Erdély sorsa, eleste után.

v.

Pest dec. 19.

Az olvasó, ki előttünk megbecsülhetlen béketüréssel négy cikkkünket végig olvasta, most az ötödik elején végre tán kérdeni fogja, hogy mit keres czimünkben azon után szó, miután eddig mind csak Erdély eleste előtti dolgokról szólánk

úgy annyira, hogy éppen azon okokat törekedünk felszámálni, melyek e gyászos történetet előhozák.

Azomban, mi az olvasó kérdésére kettős felelettel fogjuk menteni magukat, először: hogy végén csattan az ostor, s mivel cikkeink sorát nagyobb időközökben ezután is (Pálfi barátunk engedelmével) folytatni fogjuk, lesz alkalomunk figyelemmel kísérni Erdély sorsát eleste után is. Másodsor azt mondjuk, hogy az utóbbiak, s a jövődöben teendök előadásához nem mertünk fogni addig, míg az olvasó előtt az előbbiket saját nézpontunkból fel nem mutattuk, igyekezzvén a nyájas olvasó nézeteit is magunkói felé hárni.

Erdély sorsa, eleste után a legdesperatusabb. Hűtelen fiaí felemelésén nem fognak fáradozni. Mit is várhatna segítséget azoktól, kik őt éppen elcseni engedték, kik hidegen nézték buktát, vagy éppen szándékos terv szerint elejték őt, s részt vevének az anyagilkolás gyalázatos munkájában. Azen aristocratiá, mely természetesen balúl folfogott önérdelkei, vagy szennyes anyagi haszna lidércfényétől a házaárulás undok mocsáiraiba vezetetni engedte magát, mit fog tenni most? Az erdélyi aristocratiáság büneiben megöszült öreg grófok és bárók csak örvendenek a dolgok új fordulatsának, mire mi gondolni se tudunk, mely hazafiai fájdalom nélkül. Hiszen mi kellett nekik egyébb, mint schwarzelg kormány, akkor, midőn a nemzeti kormány kiesvén az oligarchák és magnások pótpourris kezeiből oly darva és paraszt kezekbe esett, minők Kossuth, vagy Nyárie, kiknek utóbbija nem volt egyébb egy hitvány vicápnánál, amas pedig gyulók Kossuth csak oly ember, ki arra volt szorulva, hogy eszével és tollával keresse kenyerét; s egy semmi journalista volt. Fidoné! Már ha nem lehetünk végetlen és korlátlan hatalmu urak e földön, így gondolkodnak ők, inkább engedelmeskedjünk egy koronás disznó dinnye főnek, mint egy tekintetes miniszternek, inkább egy oly kormánynak, mely visszaadja elrabolt előjogainkat, mint annak, mely a népfelség eszméjén alapitván hatalmát, minket a föld népével, a hitvány utasai porral, akarna összekeverni.

Ki kételkedik még most is — Erdély gyászos eleste után — hogy az ottani aristocratiá öregel így gondolkodnak?

De tán a fiatalság szép soraiban lehet bizalma Erdélynek; a fiatalságban, mely romlatlan kebellet, honért dobogó szívvel, túrni tudó erős mellel, győztes karok harcza edzett erejével, s a balsors minden csapásai ellen sikeresen daczó lélokkal fe fogja emelni ármány és gyávaság áldozatául elesett hazáját. . . Szegény Erdély! jaj neked, ha nincs más mire támaszkodj, mint véredent táplált aristocratiád fiatalsága! ők nem fognak megmenteni.

De hogy is várhatnád tőlök, hogy mint fiatal sások harczra keljenek melletted, elárult ügyed védelmére, mikor nekik sokkal fontosabb dolguk van ennél. Hogy ne, az istenért?! Naponta kifodorittatni ékes fürteik sűrű erdejét. Fejüket és szép arcaikat Eaux-de-Colonneba, vagy Cocosoda-szap anlébe fürösztetni, s parfümekkel illatterhessé tenni himzett zsebkendőiket. Hát aztán a szépelgés, hát a kártyák asztala, meg a buja kéjelgés örömei! Oh, szegény Erdély, tekints e

halvány arcu, gyenge karu, fiatal mágnásokra, mindenik jó egyegy dandynak hölgyek körében, de d a n d á r b a nem valók.

Még hölgyeid is elhagyanak, leányaid bájos csillagkoszorúja is hűtlen lett hozzád. Vagy soha se voltak híveid ők, a külföldieskedő divatkeregetők, kiknek szívében egyetlen szó se volt, mely szólna a hazáról, egyetlen húr sem, mely legáltalább megszakadásának reszkető hangjával mondaná a hazának elhaló nevét.

...Keserűk talán szavaim, de tanúja voltam éveken át, tanúja a legutóbbi eseményekben, minő részt vett Erdély s főleg Kolozsvár aristocratija a haza ügyeiben; s olly multból minő ez osztályé, bizon lehet számítani, hogy mikép viselendi magát Erdély eleste után. Vannak (szükségtelen is mondanom, de az igazság és méltányosságért megemlítem) kivételek közöttök is, de kevesen, fájdalom! könnyű megszámálni a hiveket.

És mit teend Erdély felemelésére népének többi része? A városi polgárság természetesen semmit. „Békesség minden áron,” volt a czudar Lajos Fülöpnek, s ujabban a táblabírógeneral Cavainaknak jelszava. A polgárságnak is az. Ők jól voltak a kedves és szeretetre méltó dynastiai kormány alatt, mert senki ki nem vájta a szemüket — miért ne akarnának ők megint ő felsége kegyelmes lábaihoz és a kétfejú sas védő szárnyai alá visszatérni?

Eddigi czikkeinkben kimutattuk, hogy Erdély népének minden osztálya részt vett e szerencsétlen ország elejtésében. Azoktól várhatná felemelést, ujrászületését, kik gyilkosai valának?

Illy desperatus Erdély helyzete jelenleg.

M. K.

Az ágyúöntő gyárból.

Dolgoznak ám ott hazamosan, úgy öntik a sok ágyút, mintha csak kolbászt töltenének, vagy gyertyát mártanának.

Hat ágyú már megöntetett. Nem sokára a dömsödi harang fog a metamorphosisok legnagyobbikára kerülni; ezzel harangoznak majd be a habsburgoknak, Görgei lesz a kántor.

A hat ágyú közül, maéértők állítása szerint négy nem igen sikerült, minthogy két, vagy három ezer lövést nem tarthat ki; no de minnek is két ezer, mikre ezer kilencszáz kilenczven kilencz, a kétezredikét többnyire nélkülöshetvé teszi.

Az ötödik, és hatodik ágyú teljesen sikerült, bátran kiállja a concurrentiát az austriai ágyúkkal.

Az öntő, az öntés módját már egészen sajátjává tette, naponkint, minden megakadás nélkül két ágyút önthet, csak czint, és rozet neki, le azokkal a szomorú nótájú harangokkal, a magas tornyokból, elég volt már háromszáz esztendő a szomorú nótára, hadd kezdődjék már vig nóta is.

Nincs szebb dal, az ágyú dalánál ott, hol egy nemzet lételeért küzd, hol egy ország vérben áll.

Csak levele hát azokkal a harangokkal, ha dicsőségesen küzdve elesünk, a csata vér mezején, legáltalább harang morgások közt szállunk sirunkba; az ellenség nem igen csap parádét, eltakarítottunk felett. Köszönjük, ha földet hány reánk.

Az új öntetű ágyúból egy már kifuratott, s

ez is teljesen sikerült; a többinek furatása, ezután következik, az esztergályozás műrtelemmel még is lehet gyorsan megy.

Valódi védegyeleti ágyúk, magyar productumok.

Eddig az a harangozó hivatalt, ollyan forma hivatalt volt, mellyért a concurrensok száma nem igen tölté meg a helység házát. De ez csak ez előtt volt. Mennyivel méltóságosabb rang lesz, a dömsödi új harang, harangozójának tiszte. Istennemre kedvem van lépést tenni elnyeréséért.

Pedig ha minden magyar anyaegyház csak egy haranggal kedveskedik is a megtámadott hazának, mennyi becsületes harangozóra lesz szükségünk.

Ismét mondom, le a harangokkal, öntsünk belőlök ágyút, legyünk mellettök rendíthetlen harangozók, és a haza mentve van.

Muratáji.

Miskolcz, dec. 15.

Azon hirre, hogy Kassa, Eperjes, az ellenség kezébe került, Miskolczon az elhízott spiezburgerrek, és a megboldogult sedriának tagjai nagyot ásítottak; melly ásításból ezt lehet észrevenni, hogy ezen dicső unokák, jó időt reménylenek. Sokan, ezen urak közül, mint vészt hordó madarak egész városban, sőt lehet mondani, egész megyében olly ügyesen tudják a féltékenységet a népközt terjeszteni, hogy még az eszén lévő ember is kimegy a korékvágásból.

Én, mint katona, s igazi magyar, magam is majd annyira voltam már, hogy csak nem lágyulni kezdettek érzéseim; és felkiálték, hogy nem szeretem ezeket, t. i. olly magyar városban, mint Miskolcz, olly sok sárga fekete pofákat lehet látni. S mint hogy ezen urak szerint, az ellenség már megmászta a Szikszói partokat; magam is oda adtam véleményemet, hogy csak kocsira mindennel, és elvele, mert majd fejtik a veres zsinort. Sopánkodásomban még is egy kérdést intéztem a részt vevő publicumhoz: hogyha csak ugyan olly közel az ellenség, mért nem visszük az ágyúkat biztosabb helyre? Feleletül nyerém, hogy az, a kormánybiztos gondja. És a kormánybiztos? Egyik a másikra ural, felelék. Hát kettő is van? Kérdezem. Van több is, csak úgy szaladnak az ellenség elől, mendá egy vén sertál hizott. Később volt szerencsém, kormánybiztos urak erélyes intézkedé-eit, mint szemtanu is szemlélni, de azt elmondhatom, hogy törekvésük igazán hazafui. Csak az kár, hogy az olly nyilatkozatokért eszökre nem térítik, ezen gyönyörű madarakat.

Másnap, azaz 13-án az ágyúkat, és a municiókat mentem megszemlélni, és felsohajté! mért nincs csak két, vagy három ezer, s csak félig gyakorlott erőnk is, hadd mutatnánk meg annak a Schlik urnak, mint kell az ombertelen sziveket, sárga feketére változtatni. De aggodásom nem soká tartott, pár óra telhetett el, s jöttek a derék lengyelek, kiknek köszönhetjük Kassánál is, hogy ágyúink az ellenség kezébe nem kerültek. Jött utánok 70 vagy 80 lelkes vürtemberg huszár, és a 22-dik zászlóalj, mellynek látásául, még a spiezburger is éljen-re nyitá ajkait, a örömébe ismét nemzeti színre változtatá fekete pofáját. A hamar-

jában összegyűjtött erőnk hála istennek! meglehető, kik készek vagyunk inkább egytől egyig halmi, mint a várost ő ellenségöknek védelem nélkül oda engedni.

Máskor majd többet.

Tóbiás György honvéd.

Margita december 6-án.

Valahára mi is fogánk egy rebellist, még pedig a főbiró szóbeli rendelése következtében, s ezt végre hajtá a határtalan népszereznek magát hívő alszolgabíró Végh Gyuzsi. — Kinek sajtó elesmerése szerint tulajdon házából kihajtás lön szinte érdemlett bére, hogy mért nem tart rögtön igazságot a rebellis felett.

Sok Miklós napokat, uram, uram Katona Miklós uram, felköszöntésül, hogy tetszik az árostom? —

De ugy kell, minek lett ön hazaáruló, ha nem tud hozzá.

Minek vállal vezéri szerepet, ha nem bir isteni erővel, mellyel a szatmári nemzetört engedelmességre bírja, a rablástól, és fosztogatástól eltartsa, a tüzet csak pipa s nem faluk gyújtására használattja.

Minek vállalja el a vezérséget, lám bele török a bicska, s ön hazaáruló, kit a hon hű fia Biharban elfognak.

Ha okát kérdjük miért, feleletül azt mondják: hogy Urbántól 12 ezer darab aranyat kapott, és ezért minden kabátját, s kapcsáját kiforgatja az erélyes szolgabíró.

S mit talált?

Harminczöt pengőt huszasban, ezt meghagyja, egy csomó bika taplót, ezt megdézsmálja, s egy farka irást, mihez nem ért.

Tehát hol a sok arany?

Sehol. —

Ha kérded a várost, hogy mit akar, vagy mivel hibázhatja őt, felelet:

Tiszta igazságot akarok, de a mit nálunk senki el nem hiszen.

A hiba pedig az, hogy ön rebellis, s seregét elhagyta, holott a sereg hagyta el őt, 20 óra alatt 16 mértföldet kutyagolva haza felé.

Hosszas tanakodás után az albiró felazóllítja a főbirót, jönne rendet csinálni a városba, de ez szert téve egy áldott vőre, leánya fejét ma ékesíti csepeszel, ez pedig nagyobb dolog Dobozy Pista uramnak, kinek anyai lánya van, mint a rebellis, ezért Váradra kísértetését parancsolja.

De hol a hős nemzetőrsereg, ki ezt megtegye? —

Mért a rebellis kocsija pisztolyokkal van bérelve.

Fogadom, két részeges pandar lesz utóljára is, ki Váradra kísérje.

Szerkesztő ur, mig Váradról hiteles személyes hírást közölhetném a rebellisnek, fogadja vezérőrnagy Katona Miklósnak, — gr. Teleki Sándor kormány biztos, és Jeney József hadügyministeri segéd által adott bizonyítvány következő sorait, és ebből itélendik olvasói a margitai rebellis eljárását.

„Hazafui szent kötelességünknek tartjuk a

